

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci

žalobce: O. V.
bytem X

zastoupen Mgr. Michaela Houdková, advokátka
sídlem Lazecká 393/70a, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: Krajský úřad Olomouckého kraje
sídlem Jeremenkova 1191/40a, 779 00 Olomouc

za účasti M. K.
bytem X

zastoupen JUDr. Pavel Kvíčala, advokát
sídlem nám. T. G. Masaryka 195/18, 796 01 Prostějov

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2023, č. j. KUOK 137725/2023,
sp. zn. KÚOK/115707/2023/OMPŠČ-P/450,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včasnou žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) brojil žalobce proti výše citovanému rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tím žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Prostějova, odboru občanských záležitostí (dále jen „prvostupňový orgán“ či „správní orgán I. stupně“), ze dne 4. 9. 2023, č. j. PVMU 140117/2023 16a, sp. zn. OOZ2 3601/2022 Ba (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ či „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“ či „rozhodnutí o přestupku“), tak, že:
 - i. podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), **změnil** rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve výrokové části I., v popisu skutku ve výroku o vině, tak, že text „*které zasadil majitel M. K. , nar. X, v X, čímž mu vznikla škoda ve výši 7 200 Kč*“ nahradil textem „*a způsobil tak škodu v blíže nezjištěné výši v rozmezí od 7 140 Kč do 7 800 Kč*“;
 - ii. podle § 90 odst. 1 písm. a) s. ř. rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve výroku II. o nároku na náhradu škody **zrušil a zastavil řízení** o nároku M. K. na náhradu škody a;
 - iii. podle § 90 odst. 5 s. ř. ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně **potvrdil**.
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti majetku ve smyslu § 8 odst. 1 písm. a) bodu 4 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o některých přestupcích“), jehož se měl dopustit tím, že dne 25. 12. 2021 v době od 9:48 do 9:51 hod. v katastru obce X, na pozemku p. č. X, úmyslně poškodil 12 kusů okrasných keřů *prunus laurocerasus* (bobkovišň), které zasadil majitel M. K. (dále jen „poškozený“ nebo „OZNŘ“) v březnu roku 2021, a tím způsobil škodu na cizím majetku ve výši 7 200 Kč. Za uvedený přestupek uložil prvostupňový orgán žalobci podle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a § 8 odst. 4 zákona o některých přestupcích, pokutu ve výši 5 000 Kč a současně mu uložil povinnost k úhradě nákladů správního řízení v paušální částce 1 000 Kč.
3. Výrokem II. pak správní orgán I. stupně ve smyslu § 89 odst. 2 zákona o přestupcích nepřiznal poškozenému nárok na náhradu škody a odkázal jej s jeho nárokem na civilní soud. Výrokem III. prvostupňový orgán zastavil správní řízení vedené proti žalobci pro přestupek proti občanskému soužití ze dne 17. 12. 2022, neboť skutek, o kterém bylo řízení vedeno, není přestupkem.

II. Napadené rozhodnutí

4. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zrekapituloval průběh přestupkového řízení a vyjádřil se k jednotlivým odvolacím námitkám.
5. V první řadě se zabýval tím, zda odpovědnost žalobce za přestupek zanikla v důsledku uplynutí promlčecí (prekluzivní) doby. V této souvislosti žalovaný shrnul okamžiky

podstatné z hlediska běhu promlčecí doby, přičemž shledal, že prvostupňový orgán rozhodl o odpovědnosti žalobce za přestupek včas. V řízení o přestupku opakovaně došlo k přerušení a stavení běhu promlčecí doby z důvodu vedení trestního řízení o témže skutku. Jelikož nová jednoletá promlčecí doba počala běžet (v důsledku přetržení) dne 5. 5. 2022 a v období od 27. 5. 2022 do 30. 9. 2022 se tato doba kvůli vedení trestního řízení stavěla, připadl konec promlčecí doby až na 9. 9. 2023. Správní orgán I. stupně přitom zahájil správní řízení dne 27. 6. 2023, tedy ještě před uplynutím doby vylučující odpovědnost žalobce za přestupek.

6. Žalovaný konstatoval, že si prvostupňový orgán opatřil veškeré dostupné podklady pro zjištění stavu věci bez důvodných pochybností. Z takto zjištěného skutkového stavu potom v souladu s právními předpisy vyvodil správné skutkové i právní závěry o odpovědnosti žalobce za daný přestupek. V řízení bylo prokázáno, že žalobce dne 25. 12. 2021 v době od 9:48 do 9:51 hod. v katastru obce X, na pozemku p. č. X, který nebyl v jeho vlastnictví, poničil celkem 12 kusů okrasných keřů (bobkovišni), čímž způsobil na cizím majetku škodu poškozením věci z takového majetku. Správní orgán I. stupně se správně vypořádal s otázkou zavinění a jednání žalobce kvalifikoval po právní stránce správně, jestliže v daném případě shledal naplnění všech znaků skutkové podstaty přestupku proti majetku ve smyslu § 8 odst. 1 písm. a) bodu 4 zákona o některých přestupcích.
7. Stran skutkových zjištění ohledně totožnosti pachatele přestupku a úvah při hodnocení důkazů žalovaný odkázal na odůvodnění rozhodnutí o přestupku, s jehož obsahem se v tomto rozsahu ztotožnil. Obdobně co se týče použitelnosti videozáznamů zachycujících předmětný skutek a okamžiky bezprostředně následující jeho spáchání jako důkazního prostředku v přestupkovém řízení, má žalovaný ve shodě s prvostupňovým orgánem za to, že videozáznamy nebyl pořízeny v rozporu se zákonem či principem proporcionality.
8. Zároveň se žalovaný se správním orgánem I. stupně ztotožnil i v otázce posouzení výše škody způsobené přestupkem. I bez zjištění skutečné výšky keřů lze spolehlivě konstatovat, že žalobce způsobil škodu v rozmezí od 7 140 Kč do 7 800 Kč. Jakkoli pak prvostupňový orgán nesprávně posoudil otázku vlastnictví poškozených keřů a v důsledku toho nesprávně určil osobu, již byla jednáním žalobce způsobena škoda, nemá tato vada vliv na naplnění znaků skutkové podstaty přestupku. Jelikož žalovaný neshledal odvolací námitky důvodnými, o odvolání žalobce rozhodl způsobem uvedeným výše, kdy reformoval skutkovou větu v otázce způsobené škody a výrok vztahující se k nároku poškozeného na náhradu škody.

III. Žaloba

9. Žalobce vnímá napadené rozhodnutí za nezákonné, jelikož žalovaný nesprávně posoudil zánik odpovědnosti za přestupek. Žalobce upozornil, že po dobu vedení trestního řízení pro totožný skutek dochází dle § 32 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích ke stavění běhu promlčecí doby. Při zohlednění doby stavení a vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně zahájil přestupkové řízení až dne 7. 7. 2023, je zřejmé, že odpovědnost za přestupek již zanikla.
10. Žalobce též namítal, že v řízení nebyla prokázána totožnost osoby přestupce. Žalovaný v tomto ohledu vycházel především z tvrzení poškozeného, který měl žalobce poznat. Takovou formou učiněné ztotožnění pachatele přestupku však žalobce považuje za

nepřípustné nejenom z hlediska procesního (ke ztotožnění nedošlo řádnou důkazní formou), nýbrž i z podstaty věci za situace, kdy je správním orgánům známo, že mezi poškozeným a žalobcem panují sousedské spory. Současně nelze souhlasit se závěrem žalovaného, že by žalobce jako pachatele přestupku identifikovala policie v trestním řízení.

11. Žalobce má rovněž za to, že přestupkové řízení bylo stíženo procesní vadou z důvodu absence ústního jednání. Správní orgány nenařídily ústní jednání, v němž by provedly důkaz příslušnými kamerovými záznamy a výpovědí poškozeného. Podle žalobce přitom byly kamerové záznamy pořízeny nezákonně z důvodu nepřiměřeného zásahu do jeho osobnostních práv, a ve správním řízení je tudíž nebylo možné použít. Správními orgány provedený test proporcionality považuje žalobce za nesprávný s ohledem na značný zásah do práva na soukromí.
12. Konečně žalobce rozporoval i právní hodnocení posuzovaného jednání. S ohledem na právní povahu keřů, jež jsou součástí pozemku, a současně byly zasazeny neoprávněně, vnímá žalobce správními orgány užitou právní kvalifikaci jako nesprávnou.
13. Pro uvedené důvody žalobce zdejšímu soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil v plném rozsahu společně s výroky I. a II. rozhodnutí správního orgánu I. stupně a následně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení, žalovaného a replika žalobce

14. **Osoba zúčastněná na řízení** podala k věci samé vyjádření ze dne 29. 2. 2024, v němž uvedla, že byla jednáním žalobce poškozena. Z toho důvodu má zájem na výsledku nynějšího soudního řízení a současně hodlá uplatňovat svá práva jako osoba zúčastněná na řízení prostřednictvím svého zmocněnce. Pro tento účel předložila plnou moc ve věci.
15. Ve vyjádření ze dne 5. 4. 2024 **žalovaný** popřel důvodnost žalobních námitek a uvedl, že jeho rozhodnutí je v souladu s právními předpisy. Žalovaný se neztotožňuje s námitkou promlčení, s níž se důkladně vypořádal již v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
16. K namítané absenci ústního jednání pak žalovaný uvedl, že konání ústního jednání není v řízení o přestupku obligatorní. V daném případě správní orgán I. stupně považoval spisové podklady pocházející z trestního řízení za dostačující k tomu, aby ve věci rozhodl i bez jednání. O tomto svém záměru žalobce řádně vyrozuměl, jakož jej i poučil o právu žádat nařízení ústního jednání a určil mu termín k realizaci jeho práva podle § 36 odst. 3 s. ř. Žalobce však o nařízení ústního jednání ani jednou nepožádal. Ve stanovené lhůtě se navíc zástupkyně žalobce k věci písemně vyjádřila. Z materiálního hlediska tudíž byl postup správního orgánu I. stupně zcela srovnatelný s dokazováním při ústním jednání.
17. Žalovaný vysvětlil, že výpovědi svědků nebylo zapotřebí, neboť v místě spáchání přestupku se nacházel pouze žalobce. Poškozený jej označil za pachatele přestupku proto, že jej jako svého souseda poznal, k čemuž nemusel být nutně vyslechnut. Žalobce v průběhu řízení nikdy nepopřel, že by na místě přestupku nebyl. Prvostupňový orgán na podporu závěru o totožnosti pachatele opatřil informace o provozovateli vozidla, kterým přestupce z místa přestupku odjel směrem k chatě paní V. Veškeré podklady ve vzájemném souhrnu vedly k určení žalobce jako pachatele přestupku.
18. Konečně žalovaný zdůraznil, že posouzení kamerových záznamů bylo provedeno jen v rozsahu nezbytném pro posouzení odpovědnosti žalobce za přestupek. Jelikož pak záznamy zachycují rozhodný skutek i po něm následující události, byly tyto po

provedeném testu proporcionality shledány jako použitelné důkazní prostředky. Žalovaný proto zdejšímu soudu navrhl zamítnutí žaloby.

19. V **replíce** ze dne 16. 5. 2024 žalobce odmítl, že by postup, jímž správní orgány dovodily jeho vinu za přestupek, byl srovnatelný s dokazováním při ústním jednání. Trvá na tom, že správní orgány byly povinny vyslechnout poškozeného, jehož osoba je s ohledem na negativní vztah vůči žalobci a jeho partnerce značně nevěrohodná. Žalobci nelze klást k tíži, že se rozhodl využít svého práva k věci nevypovídat. Taktéž žalobce dále trvá i na protiprávnosti pořízených videozáznamů.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

20. Z obsahu správního spisu (a v něm založeného policejního spisu) zdejší soud zjistil, že poškozený podal dne 4. 3. 2022 na místní oddělení PČR Plumlov trestní oznámení, jímž nahlásil poškození celkem 20 ks okrasných keřů (bobkovišní), k čemuž mělo dojít v době od 24. 12. do 25. 12. 2021. Při podání vysvětlení z téhož dne poškozený označil jako pachatele daného skutku žalobce, se kterým má dlouhodobě sousedské spory. Poškozený podal trestní oznámení, které bylo prověřováno od 4. 3. 2022 do 14. 4. 2022. Poněvadž PČR po prověření věci shledala, že v daném případě nedošlo ke spáchání trestného činu, přípisem ze dne 13. 4. 2022 odevzdala věc k projednání přestupku správnímu orgánu I. stupně, který dne 5. 5. 2022 zahájil vůči žalobci přestupkové řízení.
21. Na pokyn státní zástupkyně však byla věc přestupku prvostupňovému orgánu opětovně odňata a dne 27. 5. 2022 předána k dalším úkonům v trestním řízení místně a věcně příslušné složce PČR. Po prověření okolností přestupkového jednání PČR obvinila žalobce ze spáchání přečinu poškození cizí věci ve smyslu § 228 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „t. z.“), a pro tentýž trestný čin byla proti žalobci podána obžaloba k Okresnímu soudu v Prostějově. Ten po předběžném přezkoumání obžaloby dospěl k závěru, že v obžalobě uvedený skutek nenaplnňuje znaky trestného činu a usnesením ze dne 22. 9. 2022, sp. zn. 1 T 106/2022-80, jež nabylo právní moci dne 30. 9. 2022, postoupil věc k projednání správnímu orgánu I. stupně jako přestupku proti majetku dle § 8 odst. 1 písm. a) bodu 4 zákona o některých přestupcích.
22. S ohledem na shora uvedené proto prvostupňový orgán oznámením ze dne 27. 6. 2023 zahájil proti žalobci přestupkové řízení a současně jej poučil o možnosti žádat nařízení ústního jednání, čehož žalobce nevyužil. Prvostupňový správní orgán měl k dispozici podklady shromážděné v policejní dokumentaci, zejm. videozáznamy z kamer. V průběhu správního řízení však zástupkyně žalobce využila možnosti k seznámení s obsahem správního spisu a k věci se vyjádřila přípisem ze dne 1. 8. 2023. Posléze bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti kterému se žalobce včas odvolal. O odvolání bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím, jež je aktuálně předmětem řízení před krajským soudem.

VI. Posouzení věci krajským soudem

23. Krajský soud předně posoudil splnění podmínek řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejm. § 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

24. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při zjišťování skutkového stavu krajský soud vycházel ze správního spisu předloženého správními orgány.
25. Krajský soud ve věci nařídil **ústní jednání**, které se uskutečnilo dne 18. 2. 2025. Krajský soud označil napadené rozhodnutí včetně prvostupňového rozhodnutí a shrnul podstatu věci. Vyslechl přednesy zástupkyně žalobce a žalovaného. Konstatoval průběh soudního řízení a obsah připojených správních spisů včetně připojené policejní dokumentace. Zástupkyně žalobce předložila soudu usnesení Okresního soudu v Prostějově ze dne 22. 9. 2022 jako důkazní návrh, avšak soud jej považoval za nadbytečný, neboť toto usnesení je založeno v policejním spisu k trestnímu řízení vedeném se žalobcem, který měl soud k dispozici jako přílohu správního spisu. Jelikož další návrhy na dokazování zástupci účastníků neměli, krajský soud ukončil dokazování. Po vyslechnutí konečných návrhů soud po přerušení jednání přikročil k vyhlášení rozsudku.
26. Žaloba **není důvodná**.
27. V projednávané věci brojil žalobce proti prvostupňovému a napadenému rozhodnutí, jakož i řízení, jež jejich vydání předcházelo, z různých důvodů. Pro větší přehlednost textu odůvodnění rozčlenil krajský soud vypořádání jednotlivých námitek do následujících bodů.

a) K zániku odpovědnosti za přestupek

28. V první řadě se krajský soud s ohledem na povahu a vliv na posouzení dalších námitek zabýval namítaným zánikem odpovědnosti za přestupek. Pokud by totiž skutečně odpovědnost za daný přestupek zanikla dříve, než nabylo právní moci rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku, nebylo by již dále možné žalobce potrestat prostředky přestupkového práva a bylo by nutné řízení o přestupku proti majetku zastavit (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004-39; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Po důkladném prostudování správního spisu ovšem krajský soud dospěl k závěru, že taková situace v nyní projednávané věci nenastala a správní orgány rozhodly o přestupku žalobce včas. K tomuto závěru vedly soud následující důvody.
29. Zdejší soud uvádí, že k posuzovanému přestupkovému jednání došlo dne 25. 12. 2021. Poněvadž se jedná o přestupek, u kterého horní hranice pokuty nepřesahuje částku 100 000 Kč, činí délka tzv. subjektivní promlčecí doby jeden rok (viz § 30 zákona o přestupcích). V takovém případě by k promlčení (prekluzi) přestupkové odpovědnosti došlo ke dni 25. 12. 2022. Podle § 32 odst. 2 písm. a) zákona o přestupcích však platí, že se v důsledku oznámení o zahájení přestupkového řízení běh stávající promlčecí doby přerušuje a tímto okamžikem počíná běžet nová (jednoletá) promlčecí doba. Z obsahu správního spisu vyplývá (a tuto skutečnost nerozporuje ani žalobce v podané žalobě), že správní orgán I. stupně oznámením ze dne 5. 5. 2022, doručeným žalobci téhož dne do jeho datové schránky, oznámil žalobci zahájení společného přestupkového řízení. Jelikož bylo předmětné oznámení žalobci doručeno ještě před uplynutím původní promlčecí doby, bylo způsobilé přerušit běh dosavadní promlčecí doby a zahájit běh zcela nové promlčecí doby, jejíž konec by – bez aplikace institutu stavění ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o přestupcích – připadl v souladu s pravidly pro počítání lhůt na den 5. 5. 2023.

V nyní projednávané věci však ke stavení této (nové) promlčecí doby došlo, protože konec předmětné doby nastal později (viz níže).

30. Ještě v den zahájení přestupkového řízení (tj. dne 5. 5. 2022) totiž státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Prostějově požádala prvostupňový orgán o zaslání spisového materiálu k případu žalobce, načež dne 11. 5. 2022 jí byla spisová dokumentace zaslána. Posléze byla věc žalobce dne 27. 5. 2022 předána k dalším úkonům v trestním řízení věcně příslušnému útvaru PČR Prostějov. Krajský soud souhlasí s žalovaným v tom, že tímto okamžikem došlo ke stavení promlčecí doby ve smyslu § 32 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, neboť bylo vedeno trestní řízení o skutku, pro který se dosud vedlo přestupkové řízení. Trestní řízení pak bylo definitivně skončeno právní mocí usnesení Okresního soudu v Prostějově ze dne 22. 9. 2022, jímž trestní soud rozhodl o postoupení věci k projednání správnímu orgánu I. stupně jako přestupku proti majetku ve smyslu § 8 odst. 1 písm. a) bodu 4 zákona o některých přestupcích. Dle vyznačené doložky právní moci citované usnesení nabylo právní moci dne 30. 9. 2022. Krajský soud proto konstatuje, že promlčecí doba odpovědnosti za přestupek neběžela (stavěla se) v období od 27. 5. 2022 do 30. 9. 2022 (celkem 126 dnů), po kterou byl skutek žalobce projednáván v trestním řízení.
31. Když krajský soud tuto dobu stavení připočetl k „základní“ jednoleté promlčecí době, dospěl k závěru, že promlčecí doba, která začala běžet dne 5. 5. 2022 v důsledku oznámení o zahájení správního řízení, uplynula *nikoliv ke dni 5. 5. 2023, nýbrž až dne 8. 9. 2023*. Správní orgán I. stupně přitom v souladu s § 86 odst. 4 věty druhé zákona o přestupcích opětovně zahájil přestupkové řízení ve věci žalobce oznámením o zahájení správního řízení ze dne 27. 6. 2023, jež bylo právní zástupkyni žalobce doručeno téhož dne (doručení oznámení přímo žalobci dne 7. 7. 2023 není v této situaci s ohledem na pravidlo upravené v § 34 odst. 2 s. ř. relevantní). Z uvedeného tedy vyplývá, že správní orgán I. stupně znovu zahájil správní řízení ještě před uplynutím promlčecí doby odpovědnosti za přestupek, a tedy včas. Pouze na okraj pak zdejší soud dodává, že v rámci nové jednoleté promlčecí doby (počítané od okamžiku opětovného zahájení správního řízení dne 27. 6. 2023) vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, kterým žalobce uznal vinným z přestupku.
32. S ohledem na shora uvedené okolnosti krajský soud uzavírá, že správní orgán I. stupně rozhodl o odpovědnosti žalobce za přestupek proti majetku ve smyslu § 8 odst. 1 písm. a) bod 4 zákona o některých přestupcích dříve, než uplynula – několikrát přerušovaná a stavěná – subjektivní promlčecí (prekluzivní) doba odpovědnosti za přestupek. Poněvadž správní orgány rozhodly o odpovědnosti žalobce za uvedený přestupek rovněž před uplynutím objektivní tříleté promlčecí doby ve smyslu § 32 odst. 3 zákona o přestupcích běžící ode dne spáchání přestupku (uplynula ke dni 25. 12. 2024), vyhodnotil zdejší soud námitku žalobce týkající se možné prekluze přestupkové odpovědnosti jako nedůvodnou.

b) K neprokázání osoby pachatele přestupku

33. Dále žalobce namítal, že ve správním řízení nebylo spolehlivě prokázáno, že předmětný skutek spáchal právě on. V této souvislosti přitom správními orgány vytýkal, že nesprávně vycházely jen z po procesní stránce nedokonalých tvrzení OZNR a závěrů PČR z trestního řízení, které mylně interpretovaly. Ani této námitce krajský soud nepřisvědčil.

34. Pokud se týče namítané nesprávné procesní formy označení žalobce jako pachatele přestupku, krajský soud připomíná, že žalobce jako přestupce identifikoval poškozený v úředním záznamu o podaném vysvětlení dle § 158 odst. 6 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „t. ř.“). Judikatura správních soudů přitom tradičně tento druh záznamu pořízený v režimu a pro účely trestního řízení staví plně naroveň záznamu o podání vysvětlení dle § 137 odst. 3 s. ř., včetně všech důsledků z toho vyplývajících (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2019, č. j. 1 As 3/2018-75). To znamená, že i na záznam o podaném vysvětlení podle § 158 odst. 6 t. ř. je třeba nahlížet jako na předběžnou informaci a není možné jej použít jako důkazní prostředek ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010-73, či ze dne 10. 4. 2019, č. j. 1 As 406/2018-34). Nejvyšší správní soud však ve své judikatuře opakovaně připustil použití úředního záznamu o podání vysvětlení jako *jiného podkladu pro rozhodnutí* ve smyslu § 50 odst. 1 s. ř., který logicky a komplementárně doplňuje ostatní důkazní prostředky (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 As 81/2016-33, ze dne 29. 6. 2016, č. j. 6 As 112/2016-30, či ze dne 22. 9. 2016, č. j. 4 As 152/2016-37). Tak tomu přitom bylo i v nyní projednávané věci.
35. Záznam o podaném vysvětlení na PČR v řešené věci nebyl použit jako jediný (klíčový) důkazní prostředek, ale představoval jen jednu z částí pomyslné mozaiky, do které zcela logicky zapadl. Stežejními důkazními prostředky vedoucími správní orgány (stejně jako i krajský soud) k určení žalobce jako přestupce byly nepochybně kamerové záznamy místa přestupku a jeho nejbližšího okolí, které v dostatečném rozsahu prokazují nejen vlastní protiprávní jednání, ale lze si s jejich pomocí učinit též spolehlivý závěr o totožnosti osoby pachatele. Je z nich totiž jasně seznatelné konkrétní *oblečení pachatele* – na snímcích lze rozpoznat bundu modré barvy s jasně žlutými pruhy na kapuci a rukávech, kterou žalobce při pohybu a provádění různých činností okolo chaty své družky běžně nosí, což dokládají videozáznamy z jiných dnů. Obdobně pak kamerové záznamy z místa přestupku zachycují i *vozidlo*, jímž pachatel na místo přestupku přijel (SUV tmavé barvy, tov. zn. Volkswagen Tiguan). Právě toto vozidlo přitom bylo dle výpisu z karty vozidla a údajů evidovaných ČKP v době spáchání přestupku ve vlastnictví a provozování žalobcovy družky Z. V. Navíc z množství doložených videozáznamů vyplývá, že vozidlo pravidelně řídí a užívá přímo žalobce osobně. Konečně lze z navzájem navazujících kamerových záznamů zřetelně vidět, jak pachatel bezprostředně po ukončení protiprávního jednání s vozidlem odjel směrem a následně vjíždí na pozemek s chatou ve vlastnictví žalobcovy družky.
36. Uvedené indicie dle zdejšího soudu představují dostatečný a ničím nerušený řetězec nepřímých důkazů, který ve svém souhrnu jednoznačně nasvědčuje tomu, že daný přestupek spáchal právě žalobce. Pokud přitom M. K. jako pachatele přestupku označil žalobce, s nímž má již po delší dobu značně komplikované sousedské vztahy, koresponduje toto tvrzení s ostatními zjištěnými poznatky dokumentované ve správních spisech a jen podtrhuje závěr o vině žalobce. S ohledem na úvahy správních orgánů (rozsáhle a plně srozumitelně vyjádřené v odůvodnění rozhodnutí o přestupku) je zcela zjevné, že by správní orgány neoznačily žalobce jako pachatele přestupku pouze na základě tvrzení poškozeného, jestliže by tento závěr nepodporovaly i další shromážděné podklady, zejména pak kamerové záznamy.

37. Konečně krajský soud dodává, že o vině žalobce za dané protiprávní jednání byly přesvědčeny i všechny orgány činné v trestním řízení (OČTŘ), neboť jak policejní orgán v návrhu na podání obžaloby, tak i státní zástupkyně v obžalobě jednoznačně dospěli k závěru, že uvedený skutek spáchal žalobce. V tomto ohledu neměl žádné pochybnosti ani Okresní soud v Prostějově. Ten sice po předběžném přezkoumání obžaloby shledal, že obžalobou vytýkaný skutek nenaplnuje znaky trestného činu poškození cizí věci z důvodu neprokázání skutečné hodnoty poškozených keřů, avšak z hlediska totožnosti pachatele žádné výhrady neměl. Na tomto místě přitom zdejší soud připomíná, že žalobce v průběhu správního (ani soudního) řízení nikdy netvrdil, že by se v inkriminovaném čase v místě přestupku nenacházel, respektive nenabídl žádnou alternativní a věrohodnou verzi reality, proč není možné, aby se na kamerových záznamech nacházel právě on.
38. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem nemůže krajský soud skutkovým závěrům správních orgánů ničeho vytýkat a je přesvědčen, že ve správním řízení bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že se přestupku dopustil žalobce.

c) K nenařízení ústního jednání

39. Žalobce brojil taktéž proti tomu, že správní orgány za účelem prokázání skutkového stavu věci nenařídily ústní jednání, v rámci kterého by provedly důkaz kamerovými záznamy a výsledkem souseda M. K. . Ani této námitce krajský soud nepřisvědčil, a to z následujících důvodů.
40. Podle § 80 odst. 1 a 2 nového přestupkového zákona platí, že: (1) „*Správní orgán může nařídít ústní jednání.*“ (2) „*Správní orgán nařídí ústní jednání na požádání obviněného, je-li to nezbytné k uplatnění jeho práv; jinak návrh zamítne usnesením, které se oznamuje pouze obviněnému. O právu žádat nařízení ústního jednání musí být obviněný poučen. Správní orgán nařídí ústní jednání i bez požádání obviněného, je-li to nezbytné pro zjištění stavu věci. Správní orgán prvního stupně nařídí ústní jednání i bez požádání obviněného, je-li obviněným mladistvý.*“
41. Krajský soud připomíná, že platná právní úprava dokazování v přestupkových věcech opustila konstrukci povinného nařízení ústního jednání, jež ustoupila principu fakultativnosti. Obecně v duchu nového zákona o přestupcích platí, že správní orgán není povinen ústní jednání nařídít vždy v každém řízení, ale pouze při splnění určitých podmínek. Správní orgán povinen nařídít ústní jednání jen v případě, pokud je to nezbytné k uplatnění práv obviněného, či za situace, kdy je ústní jednání nezbytné pro zjištění stavu věci. Z hlediska rozsahu možností realizace procesních práv osoby obviněné z přestupku jde bezpochyby o preferovaný důkazní režim, to však nevylučuje, aby za splnění zákonných podmínek mohl správní orgán prokazovat rozhodné skutečnosti i jiným způsobem, tj. mimo ústní jednání.
42. Zdejší soud zdůrazňuje, že i v případě dokazování mimo ústní jednání musí být účastníci řízení o provádění důkazů řádně a včas vyrozuměni. Taktéž při dokazování mimo ústní jednání je pro účely zachování zásad ústnosti, bezprostřednosti a přimosti zapotřebí, aby obviněný mohl být provádění důkazů přítomen a měl možnost se ke způsobu provádění dokazování, jeho průběhu a povaze a obsahu jednotlivých důkazů vyjádřit (srov. k tomu např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010-82, či dále též rozsudky téhož soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015-30, či ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40).

43. S ohledem na okolnosti souzené věci dospěl krajský soud k závěru, že správní orgány nezatížily řízení vadou, jestliže nepřistoupily k nařízení ústního jednání. Pokud se týče prvního z důvodů odůvodňujících nařízení ústního jednání (nařízení ústního jednání na žádost obviněného, je-li to současně potřeba k uplatnění jeho práv), zdejší soud po důkladném prostudování správního spisu uvádí, že žalobce v průběhu přestupkového řízení o nařízení ústního jednání a provedení důkazů v tomto procesním režimu nikdy nežádal, ačkoli k tomu měl dostatek příležitostí a této možnosti si musel být vědom. O právu požádat o nařízení ústního jednání byl výslovně poučen již správním orgánem I. stupně v rámci oznámení o zahájení řízení dne 27. 6. 2023. Předmětné oznámení bylo jeho zástupkyni prokazatelně doručeno ještě téhož dne a nad rámec povinností upravených s. ř. (§ 34 odst. 2 s. ř.) bylo zasláno i do datové schránky žalobce. Pokud měl žalobce vůči zjištěnému skutkovému stavu výhrady a trval na ústním projednání věci, měl o tomto svém záměru správní orgány závčas informovat. Této možnosti však nevyužil, protože nelze správním orgánům v tomto směru nic vytknout.
44. Pochybení na straně správních orgánů pak zdejší soud nevidí ani z hlediska hodnocení druhého důvodu k nařízení ústního jednání, neboť skutkový stav věci byl zjištěn dostatečně, a to především na základě kamerových záznamů. Krajský soud připomíná, že zástupkyně žalobce se s podklady rozhodnutí seznámila dne 27. 7. 2023 a při této příležitosti si pořídila i fotokopii celé spisové dokumentace. Zároveň jí byly dle domluvy zaslány i předmětné kamerové záznamy z místa přestupku. V návaznosti na to se v souladu s § 36 odst. 3 s. ř. přípisem ze dne 1. 8. 2023 vyjádřila k podkladům rozhodnutí, v němž upozorňovala pouze na možný zánik odpovědnosti za přestupek a pochybnosti stran osoby přestupce. K vlastnímu obsahu kamerových záznamů ani okolnostem a způsobu jejich pořízení se však právní zástupkyně žalobce vůbec nevyjádřila a záznamy jako takové nezpochybňovala. Za této situace proto prvostupňový orgán objektivně neměl důvod konat ústní jednání a provádět při něm důkaz kamerovými záznamy. Konečně krajský soud nepřehlédl, že žalobce vůči videozáznamům nevzněl žádné konkrétní námitky ani v rámci odvolání.
45. S ohledem na výše uvedené tak krajský soud nemohl této žalobní námitce přisvědčit. Výslech poškozeného při ústním jednání by představoval z podstaty věci nadbytečný úkon, neboť je nesporné, že tento se v daný čas v místě přestupku nenacházel, a tudíž by nebyl schopen poskytnout o okolnostech spáchání přestupku žádné další informace nad rámec informací plynoucích z kamerových záznamů. Současně je potřeba dodat, že ani v průběhu řízení o přestupku nevyplývaly žádné nové skutečnosti nasvědčující nutnosti provádět další dokazování.
46. Na základě těchto úvah krajský soud vyhodnotil, že individuální skutkové a procesní okolnosti posuzované věci nařízení ústního jednání neodůvodňovaly. Proto námitce nepřisvědčil.

d) K nezákonnosti pořízených kamerových záznamů

47. Žalobce v žalobě rovněž obsáhle poukazoval na nezákonnost a s tím související nepoužitelnost kamerových záznamů místa přestupku. Je přesvědčen, že pořízením kamerových záznamů bylo zasaženo do jeho osobnostních práv v rozporu s principem proporcionality. Tento názor zdejší soud nesdílí.
48. V první řadě krajský soud podotýká, že samotná podstata kamerového systému a jeho pořízení v kontextu možného zásahu do osobnostních práv jiných osob nemá být

primárně posuzována v intencích soudního řízení správního ani jemu předcházejícího správního řízení. Má-li žalobce (či jeho partnerka či jejich nezletilé děti) pocit, že v důsledku instalace kamerového systému na sousedním pozemku dochází k neúměrnému zásahu a omezování jejich ústavně garantovaného práva na ochranu soukromého a rodinného života zakotveného v čl. 10 odst. 2 Listiny, mohou se nápravy proti takovému negativnímu působení domáhat s využitím odpovídajících institutů soukromého práva. V tomto ohledu se přitom jako vhodný nástroj ochrany jeví zejména žaloba na ochranu osobnosti podle § 81 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, jejímž prostřednictvím se lze domáhat nejen záporního nároku (tj. zdržení se neoprávněného zásahu), ale i požadovat přiměřené zadostiučinění.

49. Uvedené však nevylučuje, aby si správní orgány *pro účely přestupkového řízení* učinily vlastní závěr ohledně zákonnosti kamerových záznamů a jejich použitelnosti k důkazu. Mají-li být záznamy pořízené kamerovým systémem použity jako důkazní prostředek ve správním řízení, resp. je-li jejich obsah podstatný z hlediska závěru o odpovědnosti za přestupek, je nezbytné, aby správní orgány posoudily zákonnost záznamů jako tzv. předběžnou otázku (*praeiudicium*), kterou je třeba nutně vyřešit ještě před rozhodnutím o věci samé. V nyní posuzované věci prvostupňový orgán podrobil kamerové záznamy z místa přestupku testu proporcionality, přičemž shledal, že jejich pořízení obстоjí z hlediska vhodnosti, potřeby i přiměřenosti, jak je definoval Ústavní soud (srov. k tomu zejména nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 10. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 4/94, či ze dne 9. 10. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 15/96; veškerá rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <https://nalus.usoud.cz/Search/Search.aspx>).
50. Zdejší soud přezkoumal naplnění jednotlivých kritérií testu přiměřenosti a dospěl k závěru, že test proporcionality provedený správním orgánem I. stupně (a následně aprobovaný žalovaným v napadeném rozhodnutí), byl proveden korektně dle pravidel stanovených Ústavním soudem a užití kamerových záznamů k důkazu ve správním řízení nepředstavovalo nepřiměřený zásah do soukromého ani rodinného života žalobce či jeho rodiny.
51. Zdejší soud ve shodě se správními orgány především konstatuje, že kamerový systém, který si poškozený pořídil, je umístěn na sloupech stojících na jeho vlastním pozemku, přičemž z převážné části *monitoruje právě tento soukromý pozemek* a ve zbytku zachycuje veřejně přístupnou komunikaci nacházející se ve vlastnictví města Prostějova. Na existenci kamerového systému a pořizování záznamu přitom *upozorňuje několik již na první pohled jasně viditelných cedulí* s nápisem „střeženo kamerovým systémem“, které jsou umístěny na plotě podél pozemku. Jakákoli třetí osoba (včetně případného pachatele) je tak na přítomnost kamerového systému odpovídajícím způsobem včas upozorněna. Samotné zřízení kamerového systému pak z pohledu zdejšího soudu odůvodňuje nejenom *poloha kamerami střežené nemovitosti* (odlehlejší místo na okraji chatové osady v blízkosti lesa, kde se vyskytuje minimální množství osob), tak i skutečnost, že mezi vlastníky sousedních pozemků *probíhají již delší dobu sousedské spory* provázené řadou naschválů a provokací, což shodně potvrzují účastníci řízení a vyplývá to rovněž z předloženého správního spisu. Tyto skutečnosti podle zdejšího soudu dostatečně ospravedlňují pořizování kamerových záznamů a rozumným způsobem odůvodňují přednost práva na ochranu majetku nad právem žalobce, aby do jeho soukromí nebylo nepřiměřeným způsobem zasahováno.

52. Konečně krajský soud zdůrazňuje, že pokud by jednotlivé kamery v okolí pozemku umístěny nebyly, nebylo by s nejvyšší pravděpodobností možné zaznamenat nynější protiprávní jednání a odhalit totožnost pachatele. Je přitom nepochybně v zájmu společnosti a odpovídá zásadám právního státu (zejména zásadě *nullum crimen sine poena*), aby žádné protiprávní jednání nezůstalo bez postihu a pachateli vždy byla za jeho čin uložena zákonná sankce. Za těchto okolností tedy krajský soud dospěl k závěru, že kamerové záznamy zachycující místo přestupku představovaly důkaz pořízený zákonným způsobem, a tedy bylo možné je v přestupkovém řízení použít.
53. K argumentaci žalobce pak krajský soud dodává jen tolik, že pořízení kamerového systému má bezpochyby preventivní charakter, neboť je *per se* způsobilé odradit možné budoucí pachatele od páchání protiprávního jednání. Už proto je při zohlednění shora uvedených důvodů záměr zřídit kamerový systém opodstatněný, přičemž instalace kamer nemusí být nutně podmíněna konkrétní negativní zkušeností v minulosti (žalobce poukazoval na to, že se jedná o poklidnou chatovou oblast, kde doposud k žádné trestné či jiné ohrožující činnosti nedošlo). Argumentaci žalobce, že záznamy byly pořízeny soukromou osobou, a tedy se zdrojem dat mohlo být jakkoli manipulováno, pak vnímá krajský soud jen jako hypotetickou a spekulativní. Námitku žalobce proto soud posoudil jako nedůvodnou.

e) K právní kvalifikaci protiprávního jednání

54. Poslední námitka žalobce se týkala nesprávného právního posouzení jednání, na základě něhož se měl dopustit přestupku proti majetku podle § 8 odst. 1 písm. a) bodu 4 zákona o některých přestupcích. Žalobce má za to, že s ohledem na právní povahu keřů je užitá právní kvalifikace nesprávná.
55. Na tomto místě krajský soud připomíná, že přestupku ve smyslu shora citovaného ustanovení se fyzická osoba dopustí tím, že *úmyslně způsobí škodu na cizím majetku zničením nebo poškozením věci z takového majetku*. Z uvedeného je přitom patrné, že zákon o některých přestupcích nerozlišuje, v čím vlastnictví se musí zničená či poškozená věc (hmotný předmět útoku) nacházet. Jedinou podmínkou zde je, že se musí jednat o věc cizí, tj. takovou, která prokazatelně není ve vlastnictví pachatele. Pokud tomu tak je a nejedná se o věc pachatele, není již dále otázka určení vlastníka poškozené věci pro naplnění znaků skutkové podstaty přestupku nijak relevantní. Jinak řečeno, z hlediska naplnění skutkové podstaty přestupku ve smyslu § 8 odst. 1 písm. a) bodu 4 zákona o některých přestupcích není rozhodné, zda byly keře v době přestupku skutečně ve vlastnictví M. K. na základě smlouvy o vysazení keřů ze dne 17. 1. 2021, nebo byly naopak součástí pozemku, jenž se nacházel ve vlastnictví jiných třetích osob. Na tomto nic nemění ani skutečnost, pokud by byly keře na pozemek vysazeny neoprávněně.
56. Konečně užití příslušné právní kvalifikace nebrání, že správní orgány v průběhu přestupkového řízení nezjistily přesnou výši způsobené škody, resp. tuto stanovily vzájemně nepatrně odlišně. Aplikovaná skutková podstata přestupku totiž na rozdíl od přečinu poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 t. z. nutně nevyžaduje, aby byla protiprávním jednáním způsobená kvalifikovaná škoda (škoda v určité minimální výši). Krajský soud uzavírá, že v řešené věci je pro závěr o vině žalobce za přestupek podstatné, že v důsledku protiprávního jednání došlo ke vzniku škody na cizí věci. Tak tomu s ohledem na množství podkladů založených ve správním (resp. policejním) spisu bylo. Ani poslední námitce proto krajský soud nemohl přisvědčit.

VII. Závěr a náklady řízení

57. Jelikož krajský soud neshledal námitky žalobce důvodnými, rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
58. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Žalovanému potom v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, resp. ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.). Osobě zúčastněné na řízení nebyla v tomto řízení uložena žádná povinnost a soud neshledal ani jiné důvody, proč by jí měla být přiznána náhrada nákladů řízení, přičemž žádné náklady ani ze spisu patrné nejsou (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 18. února 2025

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce